

Arrest

nr. 255 544 van 3 juni 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 december 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel *9bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *1bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 maart 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de bestreden beslissing van 18 december 2020 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de aanvraag om machtiging die verzoeker op 23 september 2019 heeft ingediend op grond van artikel *9bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk, op grond van de volgende motivering:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.09.2019 werd ingediend en op data van 10.02.2020, 23.04.2020, 19.05.2020, 12.06.2020, 07.07.2020, 23.07.2020, 03.08.2020, 12.08.2020, 30.08.2020, 05.10.2020, 16.10.2020, 20.11.2020, 25.11.2020 en 15.12.2020 werd geactualiseerd door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 19.06.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De tweede asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten op 06.07.2020 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk twee jaar en zes maanden voor de eerste en één jaar voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in België tewerkgesteld is en dat zijn werkgever verder zou willen investeren in zijn opleiding en hem en zijn expertise broodnodig heeft. Ter staving hiervan legt hij zijn arbeidscontract, twee addenda bij zijn arbeidscontract, drie mails van zijn werkgever in verband met interne opleidingen, een certificaat van de opleiding ‘dangerous good regulations-initial’ en verschillende loonfiches voor. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een leidinggevende en verantwoordelijke functie uitoefent bij de [...], kan het feit dat betrokkene tewerkgesteld is, niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 06.07.2020 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Zijn tewerkstelling kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij hoogopgeleid is (ter staving waarvan hij zijn verschillende diploma’s voorlegt evenals de erkenning van zijn buitenlands diploma en de gelijkstelling ervan met ‘master in de geneesmiddelenontwikkeling’) en dat ons land zijn expertise broodnodig heeft. Echter, betrokkene toont niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet tijdelijk terug kan keren naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen. Zoals hierboven reeds vermeld, indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te krijgen omdat hij hier op basis van zijn studies tewerkgesteld wenst te worden, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij sinds 2016 in België verblijft en hier zijn leven heeft opgebouwd en structuur gegeven waardoor hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen

bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene geen familieleden heeft in België. In Afghanistan daarentegen beschikt betrokkene over een uitgebreid familiaal netwerk, bestaande uit zijn echtgenote, hun twee minderjarige kinderen, zijn ouders, zijn vier broers en minstens één oom en één tante, zoals blijkt uit de verklaringen die betrokkene aflegde tijdens zijn asielprocedure. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden zes getuigenverklaringen voorlegt, vijf hiervan werden opgesteld door zijn werkgever en collega's en één door de burgemeester van Kapellen. We merken op dat uit deze verklaringen blijkt dat betrokkene een zeer goede werknemer is en een voorbeeld qua integratie, maar niet dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven, voor vervolging en voor marginalisatie omdat hij anders is indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven, voor vervolging en voor marginalisatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst,

maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020). De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat er geen Belgische ambassade is in Afghanistan maar dat hij zich naar Pakistan dient te begeven. Betrokkene wijst er op dat Afghanen in Pakistan zeer hard aangepakt zouden worden door de politie. Ter staving hiervan verwijst hij naar verschillende rapporten (met name: UNHCR van 30 juni 2018 over Pakistan, een verslag van het Asylum Research Centrum van 18.06.2018 over Pakistan, een verslag van Integrated Regional Information Netwerk dd. 01.05.2018 over Afghanistan en Pakistan en een verslag van UNHCR van mei 2018 over Pakistan) om aan te tonen dat hij zich niet naar Pakistan kan begeven omdat de Pakistaanse politie regelmatig Afghanen zou lastig vallen, dat ze geld moeten betalen om met rust gelaten te worden en dat de Pakistaanse politie niet zou aarzelen om gedocumenteerde vluchtelingen uit te wijzen naar Afghanistan. Echter, allereerst merken we op dat het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Afghanistan niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Pakistan. Betrokkene verwijst naar een aantal algemene rapporten waaruit dit zou moeten blijken. Echter, het louter voorleggen van algemene rapporten is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie voor Afghanen in Pakistan maar om aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs voor te leggen dat hij door de omschreven situatie persoonlijk geraakt zal worden. Het louter voorleggen van rapporten die op algemene wijze melding maken van een bepaalde problematiek volstaat niet om aan te tonen dat ook betrokkene een reëel risico zou lopen. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Bovendien zijn er regelmatig Afgaanse onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afgaanse burgers. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene meent dat zijn verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verzoeker haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien zijn integratie en dat dit een trauma zou betekenen en een zware klap met onomkeerbare gevolgen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. O'verigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds als een voorbeeldig burger gedragen zou hebben en dat hij dus geen gevaar betekend voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene van meet af aan zijn best gedaan zou hebben om de taal te leren en zich te mengen tussen de Belgen, dat zijn integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht zou hebben, dat hij zeer braaf opgevoed zou zijn, dat hij zijn best zou doen om onze samenleving een dienst te bewijzen, dat er aan zijn integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat hij bijzondere banden met België ontwikkeld zou hebben, dat hij zeer hoog opgeleid is, dat hij een aanwinst zou zijn voor ons land, dat hij enorm gewaardeerd zou worden omwille van zijn kennis, werklust, positieve ingesteldheid en maatschappelijk engagement, dat hij zo snel mogelijk de taal geleerd zou hebben, dat hij belasting zou betalen, dat hij zijn arbeidscontract voorlegt evenals twee bijhorende addenda, zes getuigenverklaringen, een certificaat van een interne bedrijfsopleiding, verschillende loonfiches, zijn huurovereenkomst, een certificaat richtgraad 2 Nederlandse taallessen en zijn attest van inburgering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het wordt toegelicht op de volgende wijze:

"Verweerder meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker die hij ingediend heeft op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland".

Dit terwijl verzoeker een leidinggevende functie heeft bij de [...].

Verder verwijst verweerder naar het feit dat verzoekers verblijf slechts werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en bij een negatieve beslissing ze het land dienden te verlaten.

Verweerder doet alsof ze deze feiten niet kent en ze stelt dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheid.

Afghanen moeten naar de ambassade van België in Pakistan gaan. Gezien de laatste gevechten in de grens tussen Afghanistan en Pakistan is de relatie tussen deze twee landen enorm verzuurd. Afghanen worden heel hard aangepakt door de Politie in Pakistan.

Verzoeker is niet akkoord met de beslissing van verweerder en hij meent dat zijn aanvraag ontvankelijk dient beschouwd te worden.

De motivering van de bestreden beslissing om verzoeker aanvraag onontvankelijk te verklaren is niet afdoende en is in strijd met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden omdat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Men kan deze aanvraag in België indienen indien er sprake is van buitengewone omstandigheden (R.v. St., nr. 56146; R.v.St nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962? 11 juli 1996, T.Vreemd. 1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten

zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Verzoeker woont meerdere jaren in België.

Het feit dat in Afghanistan geen ambassade van België bestaat en verzoeker naar Pakistan, een land waar de Afghanen op dit moment hard aangepakt worden door de autoriteiten, moet gaan is een buitengewone inspanning. Wetend dat de weg naar Pakistan zeer gevaarlijk is omwille van Taliban.

Dit is een buitengewone inspanning die verweerder van verzoeker verwacht wetend dat ze amper in staat is om zich draaiend te houden in België, laat staan in Afghanistan en Pakistan.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker meent dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom verweerder dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing. Verweerder heeft zich schuldig gemaakt aan knip – plak werk zonder na te gaan of in Afghanistan de ambassade van België operationeel is.

Verweerder verwijst naar de argumenten van de verzoeker over de afwezigheid van de ambassade van België in Afghanistan en het reis naar Pakistan maar ze stelt dat verzoeker niet aangetoond heeft dat het onmogelijk is om deze aanvraag in Pakistan bij de Belgische ambassade in te dienen.

Heeft verweerder de aanvraag van verzoeker goed gelezen?

Volgens verzoeker nee.

Anders zal ze meteen begrepen hebben dat het onmogelijk is voor verzoeker om naar Pakistan te gaan om deze aanvraag in te dienen.

Verweerder vergelijkt appel met peren door te stellen dat andere Afghanen ook voor de visumaanvragen naar Pakistan gaan.

De situatie van de andere Afghanen zijn niet vergelijkbaar met die van verzoeker.

Die andere Afghanen hebben een referentiepersoon in België die alle kosten betaalt om naar Pakistan te gaan en weken te verblijven.

In de situatie van verzoeker bestaan geen referentie persoon.

Verzoeker moet geen slachtoffers worden van de nalatigheid van de Belgische overheid (geen ambassade te hebben in Afghanistan).

De Belgische overheid is verplicht om met dit element rekening te houden bij de aanvragen 9bis vw.

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren.

Verzoeker is van oordeel dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoeker diende een regularisatieaanvraag in en verweerder verklaarde deze aanvraag onontvankelijk.

Verzoeker begrijpt niet waarom de ene regularisatieaanvraag onontvankelijk en de andere onontvankelijk verklaard wordt. Het gaat nochtans - onder dezelfde omstandigheden - over de dossiers van de vreemdelingen die 4 – 5 jaar in België gewoond hebben.

Dit lijkt op een situatie waarin in het Romeinse rijk een Romeinse keizer op willekeurige wijze oordeelde over het leven en de dood van de mensen.

Verzoeker meent dat verweerder het gelijkheidsbeginsel geschonden heeft. Hij meent eveneens dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, waarvoor de gegrondheid van zijn aanvraag diende onderzocht te worden.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit de bestreden beslissing afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Van verweerder mag in redelijkheid verwacht worden dat hij minstens op een correcte wijze motiveert waarom de integratie en langdurig verblijf van verzoekers geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Door zo te handelen kan verweerder alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen. Men dient rekening te houden met het geheel van elementen die aangehaald zijn door de verzoekers.

Verzoeker wenst nogmaals naar deze landeninformatie te verwijzen en hij meent dat het onmogelijk is om naar Pakistan te gaan om deze aanvraag in te dienen:

Ter staving hiervan wensen ze naar de volgende rapporten te verwijzen:

30 June 2018 | UNHCR – UN High Commissioner for Refugees

Pakistan

Fact sheet on the situation of Afghan refugees and IDPs in Pakistan (protection; voluntary repatriation; legal assistance; education; health; livelihoods; IDPs)

Fact Sheet; Islamic Republic of Pakistan; 30 June 2018 (Periodical Report, English)

Fact sheet on the situation of Afghan refugees and IDPs in Pakistan (protection; voluntary repatriation; legal assistance; education; health; livelihoods; IDPs)

*FACT SHEET www.unhcrpk.org 1 Islamic Republic of Pakistan *30 June 2018 *7,726 Afghan registered refugees (PoR cardholders) repatriated to Afghanistan from 1 March – 30 June 2018. *12,528 Afghan refugee births registered from 1 January – 30 June 2018. *1,308 IDP individuals (218 families) returned to their areas of origin in Pakistan since 1 January 2018. [...] Main Activities Solutions Strategy for Afghan Refugees (2018 – 2019) ■ The regional multi-year Solutions Strategy for Afghan Refugees (SSAR) provides a framework for cooperation between humanitarian and development actors to address the needs of Afghan refugees. [...] ALACs intervened on behalf of 59 refugees at police stations upon arrest, securing the release of all, and provided court representations to eight of those charged under the 1946 Foreigners Act and other preventive laws. [...] The issues of greatest concern for persons of concern seeking legal advice/assistance were the extension of PoR cards, shelter, financial, medical needs and police harassment. ■ UNHCR provides support to four Proof of Registration Cards Modification (PCMs) centres operated by the National Database and Registration Authority (NADRA) nationwide. [...] ■ Community-based protection team staff in Islamabad conducted visits to communities in Punjab province to make the necessary arrangements with authorities and communities, for the mobile registration van services which issue and modify Proof of Registration cards to registered Afghans in Pakistan. https://www.ecoi.net/en/file/local/1438707/1930_1531987488_64797.pdf 18 June 2018 | ARC – Asylum Research Centre*

Pakistan

Country report (socio-economic situation; humanitarian situation (of IDPs); non-state armed actors and armed groups; security situation; other topics)

Pakistan: Country Report; The situation in Pakistan (Special or Analytical Report, English)

Additionally around 1.39 million registered and around one million undocumented Afghans are living in Pakistan. The needs of IDPs and Afghan refugees in Khyber Pakhtunkhwa are of particular concern. Aid agencies in Pakistan are struggling to deliver assistance because they lack government permission to operate. Attacks on NGO workers by armed groups also occur. [...] Afghan-centric The third category of militants is the Afghan-centric. The Afghan Taleban, the Haqqani network and affiliated militants who are fighting in Afghanistan against the Afghan government and foreign forces. These groups too have not in any meaningful way faced any action by the Pakistani State. Over the years they've had an uneasy relationship with the Pakistani State. [...] ability of the Afghan Taliban and HQN to operate from

Pakistan-based safe havens and threaten U.S. and Afghan forces in Afghanistan. [...] . 13 July: A police superintendent and three other policemen were gunned down in Quetta's Killi Deba area. 17 July: At least one Frontier Corps man was killed in a suicide blast in Balochistan's Chaman area near the Pak-Afghan. [...] Police in one Punjabi district reportedly distributed pamphlets calling on residents to report Afghan migrants and Pashtuns whom they suspect of being terrorists.
<https://www.ecoi.net/en/document/2001066.html>

Politie in Pakistan valt regelmatig Afghanen lastig. Om met rust gelaten te worden moeten Afghanen geld betalen aan de politie.

1 May 2018 | IRIN – Integrated Regional Information Network
Afghanistan, Pakistan

*Article on the situation of Afghan refugees in Pakistan who are forced to return to Afghanistan
Afghanistan: Where home is a battlefield (Media Report, English)*

Article on the situation of Afghan refugees in Pakistan who are forced to return to Afghanistan Long a safe haven for Afghans fleeing instability, Pakistan has made it increasingly clear that the nearly 1.4 million registered Afghan refugees on its soil, as well as an estimated one million undocumented Afghans like Durkhane, are not welcome. [...] Yet Afghan refugees continue to cross the border from Pakistan. UN agencies are preparing a contingency aid plan

[https://afghanistan.iom.int/sites/default/files/Reports/joint_returnee_report_iom_unhcr_final.pdf] for 700,000 returnees this year, on top of some 400,000 people predicted to return from Iran, which is also deporting Afghans in large numbers. [...] Pakistani authorities drove out more than 600,000 Afghans in what Human Rights Watch called [https://www.hrw.org/report/2017/02/13/pakistan-coercion-uncomplicity/mass-forced-return-afghan-refugees] “a toxic combination of deportation threats and police abuses”. [...] Aid groups say the situation for Afghans in Pakistan is volatile. [...] “The police would arrest us, and it was too difficult for us. The situation in Afghanistan is better than in Pakistan for us. No one will arrest us without a reason here.” But Jan and his family face obstacles as they try to rebuild their lives. Jobs are scarce, and many Afghans return to find their ancestral homes caught behind a shifting frontline. <http://www.irinnews.org/feature/2018/05/01/Afghanistan-Pakistan-returnees-refugees-conflict>

May 2018 | UNHCR – UN High Commissioner for Refugees
Pakistan

Fact sheet on legal assistance between January and May 2018

Pakistan: Summary of Legal Assistance and Aid Programme; January-May, 2018 (Periodical Report, English)

*ALAC teams and the Ministry of SAFRON continue to take proactive steps to mitigate the risk of detention, including enhanced advocacy, pre-emptively intervening at police stations to prevent arrests and enhancing the response capacity of partners. [...] * Actual numbers of arrests / detentions / ** Interventions made by ALAC at police stations to secure the release of PoCs. Note: In January 2018, the Frontier Corps (FC) in Quetta undertook security operations that resulted in the apprehension of Afghans including registered Afghan refugees. Among those arrested, 40 PoR cardholders were deported to Afghanistan without due process. [...] Birth registration, police harassment, information on repatriation, PoR card modification and registration exercise of undocumented Afghans were the issues of greatest concern observed during the reporting period. Out-of-court/office legal assistance was provided to 89 persons of concern mostly related to police harassment, PoR card verifications, rental agreements and affidavits. [...] ALAC legal assistance activities for POCs Arrest/detention locations UNHCR continues to deploy border monitors at the two official Pak–Afghan border crossings at Torkham (KP) and Chaman (Balochistan) in order to identify potential protection issues during border movements. [...] Refugee-police liaison committees have been established in the districts of Mardan, Swabi, Buner and Malakand in Khyber Pakhtunkhwa after successful implementation in the districts of Charsadda, Peshawar and Nowshera to enable refugees directly approaching police.*

https://www.ecoi.net/en/file/local/1435677/1930_1529400456_64068.pdf

Dit is op zich een buiten gewone inspanning die ze moeten leveren om de aanvraag in te dienen. Ze menen eveneens dat de Afghanen in Pakistan zeer hard aangepakt wordt door de politie.

Bovendien is de ambassade van Pakistan in Kaboel zeer corrupt. Men moet 250 dollar omkoopgeld betalen om een visum te krijgen.

Dit feit heeft de aandacht van media getrokken en zelfs in de Tv's uitgezonden in Afghanistan.

By Pajhwok Report On Jun 10, 2019 - 17:42

KABUL (Pajhwok): Hundreds of visa applicants on Monday staged a protest demonstration in front of the Pakistani Embassy in Kabul and alleged individuals who offered money were prioritized in visa issuance process.

Ahmad Zubair, a resident of Paghman district of Kabul, alleged some people offered money to certain individuals who had links with embassy officials and they got visa within days or a week from the embassy.

He said the middlemen demanded \$200 for a visa issuance in 24 hours, \$150 in three days and \$100 in one week.

"It is my third day coming to the embassy to get visa but employees of the embassy give preference to individuals who offer money."

Amrullah, a resident of Kabul City, said he had applied for visa one week earlier but still was unable to get it.

"Some people stay outside the embassy day and night with their children and sick family members, but others get their visa in few hours," he added.

The protesters demanded an end to corrupt practices in the visa process.

The Pakistani Embassy in a statement said there had been an extraordinary upsurge in demand for visa immediately after Eid holidays.

The embassy would endeavor to accommodate as many visa applicants as possible within the appointed consular hours and in accordance with the visa policy of the government of Pakistan. The embassy therefore urged only those applicants should approach the embassy this week who needed to visit urgently Pakistan such as medical patients, students and others. The embassy urged all applicants to maintain necessary decorum while approaching the consular area.

<https://www.pajhwok.com/en/2019/06/10/protesters-allege-corruption-pakistan-visa-issuanceprocess>

A number of Nangarhar residents have protested over what they said is corruption in the Pakistan consulate in Nangarhar as they have to allegedly bribe consulate staff to give them visas.

<https://tolonews.com/afghanistan/corruption-pakistan-consulate>

Verzoeker wenst verder ook te verwijzen naar het hieronder staande arrest:

Het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

"De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen."

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsvergunning...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering."

Hieruit blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Verweerder moet motiveren waarom integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwd integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?

Vooral wanneer verzoeker een leidinggevende functie heeft in z'n groot bedrijf.

De voorgestelde aanvraag tot singel permit is niet mogelijk vanuit België. Verzoeker, als derdelander moet deze aanvraag vanuit buitenland indienen. Wat niet mogelijk is voor verzoeker.

Dit is een schending van de wet van 29.07.1991 van de formele motiveringsplicht.

Zoals uit het bovenvermelde blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

De stelling van verweerder getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekers.

Verweerder heeft blijkbaar over het hoofd gezien dat verzoekers meerdere jaren niet meer in het land van herkomst woont.

Hij kan immers niet terugkeren naar hun land van herkomst waar meerdere jaren niet meer gewoond hebben.

Verweerder schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet na meerdere jaren verblijf in België kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoeker kan niet terugkeren naar het land van herkomst en het is niet redelijk dat verweerder verwacht van verzoeker om zijn leven en psychische integriteit in gevaar te brengen, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Verzoeker bevindt zich in buiten gewone omstandigheden daar een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

A.M.M.M. Bros omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten – en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase fen de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. (Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginselen van behoorlijke bestuur", Die Keure, 2006, p. 102).

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het dat in Afghanistan geen ambassade van België operationeel is.

Verweerder schendt evelkens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht stelt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Dit wil zeggen dat de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijke bestuur en behoorlijke burgerschap, Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer 19).

Indien verweerder van mening is dat hij geen rekening dienen te houden met de integratie en langdurige asielprocedure van verzoeker, dient hij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren. Verzoeker kan niet uit de bestreden beslissing afleiden waarom verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat in geval van verzoeker geen sprake is van een buitengewone omstandigheid.

Een dergelijke handelingswijze is niets anders dan een bewijs van de onzorgvuldigheid waarmee verweerder het dossier van verzoekers heeft onderzocht.

Bijgevolg:

Verzoeker is van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis.<W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]1;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Verzoeker meent dat in dit dossier de staatssecretaris of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor, nl. het feit dat verzoeker zijn aanvraag in Afghanistan zou hebben kunnen indienen.

De staatssecretaris of zijn gemachtigde heeft geen rekening gehouden met het geheel van feitelijke elementen.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.3. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.5. In een eerste middelonderdeel voert verzoeker in essentie aan dat de verwerende partij ten onrechte oordeelt dat zijn langdurig verblijf en integratie in België geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Hij stelt ook dat hij op geen enkele manier uit de bestreden beslissing kan afleiden waarom deze elementen niet tot regularisatie kunnen leiden.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de verwerende partij heeft overwogen dat de elementen van integratie - en met name het feit dat verzoeker van meet af aan zijn best zou hebben gedaan om de taal te leren en zich te mengen tussen de Belgen, dat zijn integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht zou hebben, dat hij zeer braaf opgevoed zou zijn, dat hij zijn best zou doen om onze

samenleving een dienst te bewijzen, dat er aan zijn integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat hij bijzondere banden met België ontwikkeld zou hebben, dat hij zeer hoog opgeleid is, dat hij een aanwinst zou zijn voor ons land, dat hij enorm gewaardeerd zou worden omwille van zijn kennis, werklust, positieve ingesteldheid en maatschappelijk engagement, dat hij zo snel mogelijk de taal geleerd zou hebben, dat hij belasting zou betalen, dat hij zijn arbeidscontract voorlegt evenals twee bijhorende addenda, zes getuigenverklaringen, een certificaat van een interne bedrijfsopleiding, verschillende loonfiches, zijn huurovereenkomst, een certificaat richtgraad 2 Nederlandse taallessen en zijn attest van inburgering - niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden.

De Raad merkt op dat het standpunt inzake het onderscheid tussen de ontvankelijkheids- en de gegrondheidsfase in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State, die van oordeel is dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verwerende partij heeft zich daar bovendien niet toe beperkt, en heeft ook uiteengezet dat verzoeker niet aantoont waarom, in zijn specifieke geval, zijn expertise en het feit dat hij hoogopgeleid is buitengewone omstandigheden zouden vormen waardoor hij niet tijdelijk terug kan keren naar zijn land van herkomst; dat verzoeker, indien hij een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen om in België te werken, de nodige vergunningen daartoe via de geijkte weg dient aan te vragen. Er wordt ook toegelicht waarom het feit dat verzoeker sinds 2016 in België verblijft en hier zijn leven en een bepaald sociaal en economisch welzijn heeft opgebouwd niet noopt tot de vaststelling dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen.

Zodoende kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij stelt dat het getuigt van een "eenzijdige interpretatie" van de verwerende partij om zijn opgebouwde integratie en zijn langdurig verblijf louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek, noch waar hij suggereert dat de verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft waarom integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Het komt aan hem toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken waarom de motivering in de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn, maar hij blijft daartoe in gebreke: de loutere herhaling van het feit dat hij een leidinggevende functie heeft, dat hij meerdere jaren in België woont en geïntegreerd is, en dat hij al enkele jaren niet meer in zijn land van herkomst woont, is niet van die aard dat hij ermee aantoont dat deze elementen in zijn specifieke geval alsnog zouden moeten worden betrokken bij de ontvankelijkheid van de aanvraag, in plaats van bij de gegrondheid ervan. Waar verzoeker nog betoogt dat het voor hem niet mogelijk is om een single permit aan te vragen vanuit België, toont hij niet aan dat het kennelijk onredelijk is om van verzoeker te verwachten dat, indien hij een verblijfstoelating wil op grond van tewerkstelling, hij de daartoe geëigende procedure moet hanteren, mét de daaraan verbonden voorwaarden.

2.6. Het tweede middelonderdeel betreft de afwezigheid van een Belgische ambassade in Afghanistan. Verzoeker had in zijn aanvraag aangegeven dat het feit dat hij zich naar Pakistan moet begeven om de verblijfsaanvraag in te dienen een buitengewone inspanning van hem vergt, en dat Afghanen in Pakistan zeer hard aangepakt worden door de politie. Ter staving daarvan verwees hij ook naar een aantal internationale rapporten.

In de bestreden beslissing werd duidelijk rekening gehouden met die elementen, en werd daarover het volgende overwogen:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat er geen Belgische ambassade is in Afghanistan maar dat hij zich naar Pakistan dient te begeven. Betrokkene wijst er op dat Afghanen in Pakistan zeer hard aangepakt zouden worden door de politie. Ter staving hiervan verwijst hij naar verschillende rapporten (met name: UNHCR van 30 juni 2018 over Pakistan, een verslag van het Asylum Research Centrum van 18.06.2018 over Pakistan, een verslag van Integrated Regional Information Network dd. 01.05.2018 over Afghanistan en Pakistan en een verslag van UNHCR van mei 2018 over Pakistan) om aan te tonen dat hij zich niet naar Pakistan kan begeven omdat de Pakistaanse politie regelmatig Afghanen zou lastig vallen, dat ze geld moeten betalen om met rust gelaten te worden en dat de Pakistaanse politie niet zou aarzelen om gedocumenteerde vluchtelingen uit te wijzen naar Afghanistan. Echter, allereerst merken

we op dat het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Afghanistan niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Pakistan. Betrokkene verwijst naar een aantal algemene rapporten waaruit dit zou moeten blijken. Echter, het louter voorleggen van algemene rapporten is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie voor Afghanen in Pakistan maar om aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs voor te leggen dat hij door de omschreven situatie persoonlijk geraakt zal worden. Het louter voorleggen van rapporten die op algemene wijze melding maken van een bepaalde problematiek volstaat niet om aan te tonen dat ook betrokkene een reëel risico zou lopen. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Bovendien zijn er regelmatig Afgaanse onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afgaanse burgers. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

In zijn middel haalt verzoeker opnieuw aan dat Afghanen zich tot de ambassade van België in Pakistan moeten richten, en er heel hard worden aangepakt door de autoriteiten. Hij verwijst ook opnieuw naar een aantal internationale rapporten, waaruit zou moeten blijken dat de Pakistaanse politie regelmatig Afghanen lastigvalt, en dat deze laatste geld moeten betalen aan de politie om met rust te worden gelaten. Hij betoogt dat verzoeker geen slachtoffer mag worden van de nalatigheid van de Belgische overheid om geen ambassade te hebben in Afghanistan. Verder voert verzoeker aan dat de Pakistaanse ambassade in Afghanistan corrupt is, en men 250 dollar omkoopgeld moet betalen om een visum te krijgen voor Pakistan. Hij viseert ook het motief dat er regelmatig Afgaanse onderdanen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan, en stelt dat de situatie van andere Afghanen niet vergelijkbaar is met de zijne. Andere Afghanen zouden een referentiepersoon in België hebben die alle kosten betaalt om naar Pakistan te reizen en er weken te verblijven, hetgeen voor verzoeker niet het geval zou zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag geen enkele allusie heeft gemaakt over problemen inzake mogelijke corruptie bij de afgifte van visa op de Pakistaanse ambassade in Kaboel. Het kan de verwerende partij dan ook niet worden verweten dat zij dit niet heeft onderzocht. De bewijslast ligt immers, zoals reeds gesteld, bij de aanvrager. Verder is de Raad van oordeel dat verzoeker, door een loutere herhaling van zijn betoog uit de aanvraag, de voormelde motivering - die erop neerkomt dat niet is aangetoond dat hij persoonlijk problemen zou ondervinden in Pakistan bij het indienen van de verblijfsaanvraag, te meer nu in de praktijk blijkt dat het voor vele Afghanen wel mogelijk is om zich aldaar te wenden tot de Belgische ambassade - niet onderuit haalt. De in de aanvraag en het middel geciteerde rapporten handelen immers voornamelijk over Afgaanse vluchtelingen in Pakistan. Uit de rapporten kan niet zonder meer afgeleid worden dat Afghanen die enkel naar Pakistan reizen om een aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade zullen worden gelijkgesteld met Afghanen die naar Pakistan zijn gevlucht en aldaar een nieuw leven willen uitbouwen, of dat zij met dezelfde problemen zullen worden geconfronteerd.

Zodoende blijkt geenszins dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde. Zij vereist enkel dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij zelf, als gevolg van de aangehaalde algemene informatie, ook concrete problemen kan ondervinden indien hij naar Pakistan zou moeten reizen. Verzoeker toont niet aan dat dat het geval zou zijn.

Waar verzoeker nog stelt dat hij niet over voldoende financiële middelen beschikt om zijn reis en verblijf aldaar te bekostigen, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat hij daarover niets had aangebracht in zijn aanvraag, hoewel het hem dus toekwam om op concrete wijze de ingeroepen buitengewone omstandigheden aan te duiden en aan te tonen. Bovendien beperkt verzoeker zich op dit punt hoe dan ook tot algemene beweringen, zonder enig begin van bewijs bij te brengen dat hij de reis en het verblijf in Pakistan niet zou kunnen financieren en terwijl hij zich verder wel beroep op zijn leidinggevende functie bij Katoennatie hetgeen dus een inkomen veronderstelt. Dezelfde vaststelling dringt zich op voor het betoog dat alle Afghanen die een aanvraag indienen bij de ambassade in Pakistan een

referentiepersoon in België zouden hebben die voor alle kosten zou instaan: dit wordt door geen enkel stuk of rapport ondersteund.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat zijn situatie wordt veroorzaakt door een nalatigheid van de Belgische overheid. Er bestaat geen enkele verplichting voor de Belgische overheid om in elk land een eigen diplomatieke of consulaire post te hebben. In de bestreden beslissing wordt daarenboven duidelijk gesteld dat er regelmatig Afghansen een aanvraag indienen via een Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan en verzoeker in zijn specifieke geval niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om via de Belgische ambassade in Pakistan de aanvraag in te dienen.

Samengevat is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aantoont dat het onwettig, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is van de verwerende partij om aan te nemen dat verzoeker zich op een legale manier kan begeven naar de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor inwoners uit Afghanistan.

2.7. In een derde middelonderdeel houdt verzoeker voor dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken, en dat het niet redelijk is dat verwerende partij verwacht dat verzoeker zijn leven en psychische integriteit in gevaar brengt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat te concretiseren waarom er in zijn individuele geval ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan of in Pakistan, het land naar waar hij zich moet begeven om er een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij houdt het bij zeer algemene beweringen, en haalt geen enkel concreet element aan waaruit een dergelijk risico zou moeten blijken. Één en ander volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, zodat het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker zich tot beweringen beperkt en die niet staft met een begin van bewijs, overeind blijft.

Bovendien blijkt ook uit de bestreden beslissing dat verzoeker reeds twee verzoeken om internationale bescherming indiende, voorafgaand aan de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en dat deze verzoeken niet hebben geleid tot de toekenning van een beschermingsstatus, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. Zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als door de Raad (in respectievelijk arrest nr. 222 673 van 14 juni 2019 en arrest nr. 237 766 van 1 juli 2020) werd in die context reeds getoetst of in verzoekers hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, of van een reëel risico op ernstige schade, en werd geoordeeld dat dit niet het geval is.

De Raad merkt in die optiek op dat de feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève *mutatis mutandis* gelijk is aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7). Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met

artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Verzoeker brengt thans geen nieuwe, concrete gegevens bij die nog niet getoetst werden in het kader van zijn asielpcedures, en die een andere beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zouden rechtvaardigen. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat verzoeker op 24 december 2020 een derde verzoek om internationale bescherming indiende dat bij beslissing van de omissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 8 maart 2021 niet ontvankelijk werd bevonden omdat hij geen nieuwe elementen of feiten had aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

2.8. Verzoeker meent tot slot dat de bestreden beslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel. Hij stelt niet te begrijpen waarom de ene regularisatieaanvraag ontvankelijk verklaard wordt en de andere onontvankelijk, terwijl het volgens hem over vreemdelingen gaat die zich in dezelfde omstandigheden bevinden.

Er kan evenwel slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker beweert dan wel dat dat het geval is, maar blijft in gebreke om deze bewering *in concreto* te staven, en brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen. Zodoende toont hij geen schending van het gelijkheidsbeginsel aan.

2.9. Samenvattend is de Raad van oordeel dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, en evenmin dat hierover niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS